

Ľubica Mildeová
& Michal Golák

POSSESSIVE EXCESSIVE

POSSESSIVE EXCESSIVE

Musím se přiznat, že některé věci na výstavě Possessive Excessive mě triggerují. Jednou, celkem povrchní a osobní, je fakt, že už několik měsíců pracuji v galerii se vstupem přes gift shop ověšený hadry (merchem), které si není možné zakoupit. Nejde o umělecký záměr, jedná se o nechtěné aranžmá z důvodu úřednické nečinnosti. S o to větším zalíbením sleduji v instalaci Mildeové převrácení konceptu kamenné prodejny a (jejích) výstavních možností ze všech stran.

Mildeová vytváří na míru prostoru v Pragovce designerské simulakrum obchodu s oblečením. Její instalace je mentálním odrazem neodbytné potřeby neustálého přísunu dopaminu skrz různé kanály. Umělkyně si pohrává s kovovými trubkami prefabrikovaných a zároveň custom-built věšáků, aranžuje fast fashion kousky pro cheap královny a krále v bizarně high-end artovém stylu. V centru jejího zájmu nejsou konkrétní módní hadry, ale systém, design, kterým se formují naše touhy.

Motivovaná není ani tak vlastním shopaholismem, ani mnou zprostředkovaným traumatem, ale obdobně silnou obsesí skládáním vlastních (mikro)světů s naznačenými vnitřními mechanismy hledání a ztracení se v nich. Objemy, detaily

I have to admit that some things about the Possessive Excessive exhibition trigger me. One, quite superficial and personal, is the fact that I have been working in a gallery for several months with an entrance through a gift shop festooned with clothes (merchandise) which cannot be purchased. This is not an artistic intention; it is an unwanted arrangement due to clerical inaction. Thus, it pleases me even more to observe Mildeová's installation subverting the concept of the brick-and-mortar shop and (its) exhibition possibilities from all sides.

Mildeová creates a designer simulacrum of a clothing store tailored to the space in Pragovka. Her installation is a mental reflection of the insistent need for a constant supply of dopamine through various channels. She plays with the metal tubes of prefabricated yet custom-built hangers, arranging fast fashion pieces for cheap queens and kings in a bizarrely high-end art style. She does not primarily focus on specific fashionable clothes, but on a system, a design shaping our desires.

She is motivated not so much by her own shopaholism, nor by a trauma mediated by me, but by a similarly strong obsession with composing her own (micro)worlds, with implied internal mechanisms of finding

a samotný obsah instalace shopu Mildeové se nahromadily na výstavní ploše pod tlakem adiktivní vlny, nezkrotného příboje těžko ovladatelné touhy. Touhy ne ani tolik mít ve smyslu vlastnit něco konkrétního, ale po těch nekonečných možnostech mít vše (a vlastně nic) okamžitě. A ne proto abychom dospěli k jejímu uvolnění, ale naopak cvičili svou habituální honbu za další vlnou dopaminu, zatímco hledáme stylový ventil pro své neurózy a trápení.

Design, který Mildeová studovala, je systémem, který spoluvytváří naše vidění a chování, a to ji fascinuje – její cestou se stalo popírání vyčištěné utilitárnosti a zdůraznění (spolu)působení designu na naši psyché prostřednictvím hraní si se skulpturálními elementy v jejich hraniční či tak trochu komické podobě. V detailech instalací Mildeové se obvykle dají odčítat podvrtné popkulturní (i dost satirické či temné) reference, které jsou v ostrém kontrastu s prvotním bubblegumovým dojmem. Dalším zdrojem inspirace se pro ni stávají i jiné člověkem vytvořené umělé situace a environmenty – kupříkladu i herní svět nebo reality show, které jsou podobně jako sbírka designérských kousků kolekci aspirací po penězích, slávě a statutu.

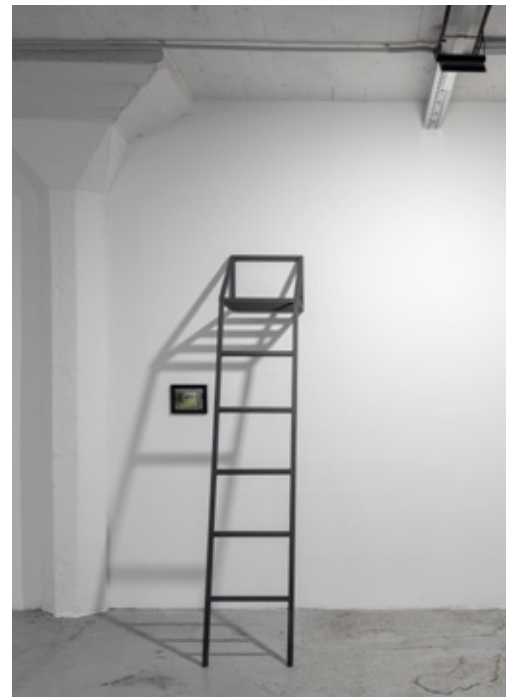
Michal Golák na druhou stranu pozoruje odlišné sociální a eko-systémy než Mildeová. Činí tak z dálky, z pozice zasvěceného pozorovatele a obyvatele městské periferie, obce Rovinka u Bratislavy. Naslouchá jim, sbírá jejich úlomky a amplifikuje jejich nárokování si na životní prostor. Existence ropné rafinerie obklopené satelitními městečky – tak blízko lidských obydlí, jak je tomu právě v Bratislavě – je následkem bizarní expanze města i zvláštní přizpůsobivosti jeho obyvatel toužících po

oneself and getting lost in them. The volumes, the details, and the very content of Mildeová's shop installation accumulated in the exhibition area under the pressure of an addictive wave, an irrepressible tide of hard-to-control desire. A desire not so much for possession in the sense of owning something specific, but for the infinite possibilities of having everything (and, in fact, nothing) immediately. Not to arrive at its release, but instead to practice our habitual pursuit of the next wave of dopamine while we seek a stylish release from our neuroses and torments.

Design, which Mildeová graduated from, is a system which co-creates our vision and behavior, which fascinates her—her way of denying the clean utilitarianism and emphasizing the (co)influence of design on our psyche through playing with sculptural elements in their borderline or somewhat comical form. You can usually read subversive pop culture (and quite satirical or dark) references in the details of Mildeová's installations which are in sharp contrast to the initial bubblegum impression. However, other man-made artificial situations and environments inspire her too, for example, the gaming world or reality shows, which, like a collection of designer pieces, are a collection of aspirations for money, fame, and status.

Michal Golák, on the other hand, observes different social and eco-systems from Mildeová. He does so from a distance, from the position of an insider observer and a resident of an urban periphery, the town of Rovinka near the Slovak capital, Bratislava. He listens to these systems, collects their fragments, and amplifies their claims to living space. The placement of an oil refinery surrounded by satellite towns—as close

normálu (domku se stromkem) na pozadí několikametrových plamenů šlehajících z obrovských hořáků. Tyto hořáky jsem také vnímala periferně, přesto zcela intenzivně jako obyvatelka vzdálenější městské části – jako neustále přítomné ohrožení a zároveň znak toho, že všechno běží jak (atomové) hodinky.

Hybridní krajina, která v neobyvatelném bezprostředním okolí vzniká symbiózou běžné vegetace a odpadu po lidské (ne) činnosti, vytváří území vágního terénu mimo dohled místo dočasně ztraceného potenciálu, ale o to větší svobody vůči vymezenému všudypřítomnému tlaku produktivity a růstu. Pomyslnou vlajkou Golákova vágního terénu a vlajkovou lodí jeho autorské poetiky by byl průsvitný plastový sáček zachycený v koruně stromu, vzdouvající se jako na stožáru pod nápořem teplého větříku s chemickými příměsemi.

Golák pracuje se sochařskými tvary a formami v jejich rudimentárnosti bez cinglártek. Špinavý minimalismus forem jeho instalací je oživen obdobnou fascinací materiálem, ale s odlišným citem pro estetiku nadbytku, než jaký má Mildeová, třpytková princezna. Drť z plastových zbytků z továren je v tomto případě jednak smutnými konfetami ropného průmyslu a jednak základní stavební jednotkou jeho verze postindustriální krajiny. Myslivecký posed a/nebo rozhodcovská židle se zas stává nejen metaforou všudypřítomného (online i offline) dohledu, ale i změny perspektivy, potřeby odstupu. Je to ale vůbec ještě možné? Mikroplasty se dostaly už i do našich plic a mozku, rovněž jako několikasekundové klipy do naší schopnosti soustředit se. Jaký reliéf má vaše hybridní mentální krajina? Co se skrývá v jejích zákoutích?

to human dwellings as Bratislava is—is a consequence of the bizarre city expansion and the strange adaptability of its inhabitants who yearn for normality (a house with a tree) against the backdrop of several meters of flames shooting out of huge burners. I perceived these burners peripherally, yet quite intensely as a resident of a more distant part of the city, as an ever-present threat and a sign that everything was running like an (atomic) clock.

The hybrid landscape emerging in the uninhabitable immediate surroundings through the symbiosis of ordinary vegetation and the waste of human (in)activity creates a territory of vague terrain out of sight, a place of temporarily lost potential but all the more freedom from the defined omnipresent pressure of productivity and growth. The imaginary flag of Golák's vague terrain and the flagship of his authorial poetics would be a translucent plastic bag caught in the crown of a tree, billowing as if on a flagpole in the onslaught of a warm breeze containing chemical admixtures.

Golák works with sculptural shapes and forms in their rudimentary, no-frills way. The dirty minimalism of the forms in his installations is enlivened by a similar fascination with material, but with a different sense of the aesthetic of excess from Mildeová, the glitter princess. In this instance, the rubble of plastic leftover from factories is both the sad confetti of the oil industry and the basic building unit of his post-industrial landscape version. The hunter's seat and/or the arbiter's chair, in turn, becomes a metaphor not only for the ubiquitous (online and offline) surveillance, but also for the change of perspective, the need for distance. But is it even still possible?

Pohyblivé části Golákovy instalace jsou poměrně nehučným, ovšem vytrvalým kvazi-noisovým soundtrackem, který spojí obě instalace z kovových konstrukcí, umělých vláken a plastových pelet v nevyčerpatelnou symfonii nadprodukce a bezbřehé spotřeby. Oba autorské přístupy poukazují na vypouklé excesy současné společnosti na to, co se tlačí na povrch zpod dokonalé fasády bastardizovaných globálních verzí kapitalismu. Jejich palivem je exploatace ekonomie pozornosti a exploatace přírodních zdrojů, komodifikace našeho mentálního světa a... stále nevyčerpaných zásob ropy.

Výstava Possessive Excessive odkazuje svým názvem nejen na přebytek zdánlivě laciných věcí nebo zážitků, po kterých prahne a jsou určeny na okamžitou spotřebu. Possessive Excessive je především hravou reakcí na těžce odbouratelné materiály a neurotické pocity, na které jsme si už každý svým způsobem zvykli, přestože jsou vlastně znepokojivě nové (nedávné) a spojené s expanzivní činností živočišného druhu jménem člověk. Possessive Excessive staví na vetších nožkách kapitalismu s tvářemi manekýna, na hoře těžce recyklovatelných plastů a nákupního dopaminu a na postkomunistické budovatelské vášni ohledně všeho, co nám nechybí v centru ani na periferii. We are open!

Microplastics have already made their way into our lungs and brains, just as several-seconds-long clips have into our ability to focus. What is the relief of your hybrid mental landscape? What lurks in its recesses?

The moving parts of Golák's installation are a relatively quiet but persistent quasi-noise soundtrack combining the two installations made of metal structures, artificial fibers, and plastic pellets into an inexhaustible symphony of overproduction and boundless consumption. Both artists' approaches underline the bulging excesses of contemporary society to what pushes itself to the surface from beneath the perfect facade of bastardized global versions of capitalism. They are fueled by the exploitation of the attention economy and the exploitation of natural resources, the commodification of our mental world and... still untapped oil reserves.

The name "Possessive Excessive" refers not only to the surplus of seemingly cheap things or experiences which we crave and which are meant for immediate consumption. Possessive Excessive is above all a playful response to the hard-to-degrade materials and neurotic feelings that we have all become accustomed to in our own way, even though they are actually disturbingly new (recent) and linked to the expansive activities of the human species. Possessive Excessive builds on the spindly legs of mannequin-faced capitalism, on a mountain of heavily recyclable plastics and shopping dopamine, and on a post-communist socialist-building passion for everything which we lack neither in the center nor the periphery. We are open!

Michal Golák je absolventem ateliéru Socha, objekt, instalace bratislavské Vysoké školy výtvarných umění. Zajímá ho fenomén městské postindustriální periferie, který zpracovává intermediálně – prostřednictvím sochařských instalací často doplněných o zvukovou stopu či video. Využívá při tom primární materiály jako ocel či plastový odpad. Výběr z výstav: 2024 Miesto toho, Ventúrska 4, Bratislava, 2024 Z očí mi trčali nože, Rare Cultural Space, Bratislava, 2024 Artrooms Moravany 6: Slovenské Benátky. Umenie mystifikácie, Kaštieľ Moravany nad Váhom, 2023 Rozptyl, Karpatská 24, Bratislava, 2023 Územie niekoho, Hlohovský zámok, Hlohovec, 2020 Bronejú žlté zore, Mladá Vajnorská, Bratislava, 2020 Neformálne mo(nu)menty, intervence ve veřejném prostoru oceněna CEZAAR, Bratislava-Petržalka.

Ľubica Mildeová vystudovala obor Design na Katedře designu Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě, ale primárně se věnuje volnému umění. Absolvovala studijní pobyty na FAVU v Brně a Fakultě výtvarných umění v Bělehradě. Zajímá ji tematika ega a sebe prezentace, ale také materialita uměleckého objektu, rovněž jako jeho fungování v rámci různých systémů – kupříkladu v herních systémech. Výběr ze skupinových a samostatných výstav: 2024 Artrooms Moravany 6: Slovenské Benátky, Kaštieľ Moravany nad Váhom, 2022 Self-Design: Chapter II – Once Upon a Time..., DUUL, Ústí nad Labem, 2021 Youth Biennial '21 Belgrade City Museum, Belehrad, 2021 III. Trienále portrétu, Galéria P. M. Bohúňa, Liptovský Mikuláš, 2020 Dreamland, Galéria A7, Banská Bystrica, 2019 Self-Design, Galéria Medium, Bratislava.

Michal Golák is a graduate of the Studio of the Department of Sculpture, Object, Installation at the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava. He is interested in the phenomenon of the urban post-industrial periphery which he processes intermedially through sculptural installations often accompanied by a soundtrack or video. He uses primary materials such as steel or plastic waste. A selection of exhibitions: 2024 Miesto toho, Ventúrska 4, Bratislava, 2024 Z očí mi trčali nože, Rare Cultural Space, Bratislava, 2024 Artrooms Moravany 6: Slovenské Benátky. Umenie mystifikácie, Kaštieľ Moravany nad Váhom, 2023 Rozptyl, Karpatská 24, Bratislava, 2023 Územie niekoho, Hlohovec Castle, Hlohovec, 2020 Bronejú žlté zore, Mladá Vajnorská, Bratislava, 2020 Neformálne mo(nu)menty, a public space intervention awarded by CEZAAR, Bratislava-Petržalka.

Ľubica Mildeová graduated in Design from the Department of Design at the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava, but her primary focus is on fine arts. She completed study stays at the Faculty of Fine Arts in Brno and the Faculty of Fine Arts in Belgrade. She is interested in the subjects of ego and self-presentation, but also in the materiality of the art object as well as its functioning within various systems, for example, in game systems. A selection of group and solo exhibitions: 2024 Artrooms Moravany 6: Slovenské Benátky, Kaštieľ Moravany nad Váhom, 2022 Self-Design: Chapter II – Once Upon a Time..., DUUL, Ústí nad Labem, 2021 Youth Biennial '21 Belgrade City Museum, Belgrade, 2021 III Portrait Triennale, P. M. Bohúňa Gallery, Liptovský Mikuláš, 2020 Dreamland, A7 Gallery, Banská Bystrica, 2019 Self-Design, Medium Gallery, Bratislava.

POSSESSIVE EXCESSIVE

Ľubica Mildeová
& Michal Golák

Pragovka Gallery / Rear
20. 9. – 15. 12. 2024

Text / Text: Miroslava Urbanová
Kurátorka / Curator: Miroslava Urbanová
Textové korektury / Proofreading: Petr Uram
Překlad / Translation: Petr Uram
Fotografie / Photo: Marcel Rozhoň
Grafický design / Graphic design: Pavel Ticho(ň)

Pragovka Gallery
Kolbenova 923/34a – 190 00 Praha 9
METRO B – Kolbenova / TRAM – Poštovská
www.pragovkagallery.cz

PRAGOVKA
ART DISTRICT

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

u. fond
na podporu
umenia

Projekt je realizován s finanční podporou Ministerstva kultury ČR, hl. m. Prahy, Státního fondu kultury ČR, městské části Praha 9 a GESTORu. /
The project is implemented with the financial support of the Ministry of Culture of the Czech Republic, Capital City of Prague, State Cultural
Fund of the Czech Republic, the Municipality of Prague 9 and GESTOR.

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia. / Supported using public funding by Slovak Arts Council.